

Kniha Daniel — číslo padesát pět

Odhalení prorocké tapisérie: Gabrielovo zjevení Danielovi

Jeff Pippenger

2024-01-19

Gabriel přišel k Danielovi poté, co porozuměl sedmdesáti letům zajetí z proroctví Jeremjáše a přísaze i kletbě Mojžíšově.

V prvním roce jeho kralování jsem já, Daniel, porozuměl z knih počtu let, o nichž se stalo slovo Hospodinovo k proroku Jeremjášovi, že naplní sedmdesát let spouští Jeruzaléma.... Ano, celý Izrael přestoupil tvůj zákon, odvrátil se, aby neposlouchal tvého hlasu; proto se na nás vylila kletba i přísaha, která je napsána v zákoně Mojžíše, služebníka Božího, neboť jsme proti němu zhřešili. A potvrdil svá slova, která mluvil proti nám a proti našim soudcům, kteří nás soudili, tím, že na nás uvedl veliké zlo; neboť pod celým nebem se nestalo nic takového, jako se stalo nad Jeruzalémem. Jak je psáno v zákoně Mojžíšově, všechno toto zlo na nás přišlo; avšak neprosili jsme Hospodina, svého Boha, abychom se odvrátili od svých nepravostí a porozuměli tvé pravdě. Proto Hospodin bděl nad tím zlem a uvedl je na nás; neboť Hospodin, náš Bůh, je spravedlivý ve všech svých skutečích, které činí, neboť jsme neposlouchali jeho hlasu. Daniel 9,2.11–14.

Slovo, které Daniel použil a které je překládáno jako „přísaha“, je totéž slovo, které Mojžíš použil a které je v Leviticus dvacet šest překládáno jako „sedmkrát“. Sestra Whiteová nás informuje, že v deváté kapitole se Daniel snažil porozumět vztahu mezi Jeremjášovým obdobím sedmdesáti let a obdobím dvou tisíc tří set let. Gabrielovi bylo v osmé kapitole přikázáno, aby Danielovi vyložil vidění o dvou tisících třech stech dnech, a Gabriel dokončuje své dílo, když se v deváté kapitole vrací a Daniela upozorňuje, aby ve své mysli oddělil dvě vidění, která byla tématem kapitol sedmé, osmé a také deváté. Tato dvě vidění jsou tématem „rozmnožení poznání“, které bylo odpečetěno v roce 1798.

Jeremjášových sedmdesát let i Mojžíšovo „prokletí“ jsou obojí symboly „sedmi časů“, jak je představuje Mojžíšova „přísaha“, avšak Gabriel se chystá předložit rozčlenění období dvou tisíc tří set let. Toto období lze správně rozdělit jedině tehdy, je-li správně rozlišen vztah mezi viděním („chazon“) o pošlapání a viděním („mareh“) o zjevení. Gabriel začal tím, že určil, že Židům byla dána zkušební doba čtyř set devadesáti let. Toto období bylo totožné s obdobím čtyř set devadesáti let vzpoury, které přivedlo sedmdesát let zajetí.

Slovo „určeno“ ve dvacátém čtvrtém verši se vztahuje na období od vydání třetího nařízení v roce 457 př. Kr. až do ukamenování Štěpána v roce 34 po Kr., avšak slovo „určeno“ ve dvacátém šestém a dvacátém sedmém verši označuje zpustošující mocnosti pohanství a papežství.

A po dvašedesáti týdnech bude Mesiáš vyhlazen, ale ne pro sebe; a lid knížete, které přijde, zničí město i svatyni; a jeho konec bude jako povodeň, a až do konce války jsou určena zpustošení. A v jednom týdnu potvrdí smlouvu s mnohými; a uprostřed toho týdne způsobí, že

přestane obět' i přídavná obět', a pro rozšíření ohavností je učiní pustým, a to až do dovršení, a to, co je určeno, bude vylito na zpustošeného. Daniel 9,26.27.

Gabriel Danielovi oznamuje, že „po“ tom, co bude „Mesiáš“ „vyhlazen“, „lid knížete, které přijde, zničí město i svatyni“. Pohanský Řím zničil „město i svatyni“ při obléhání, které trvalo přesně tři a půl roku, od roku 66 do roku 70 po Kr. Gabriel uvádí, že „konec války“ bude „jako povodeň“ a že válka bude sestávat ze „zpustošení“. Válka, která byla provedena proti Jeruzalému a svatyni, byla pošlapáním vykonaným pohanstvím a papežstvím. Pohanskou mocností, která měla na počátku zničit Jeruzalém, byl Babylón, avšak pohanskou mocností, která jej měla zničit po ukřižování Mesiáše, byl pohanský Řím. Avšak válka proti svatyni a zástupu byla vykonána dvěma pustošícími mocnostmi a druhou z těchto dvou pustošících mocností v Písmech je papežství.

Papežství je mocí představovanou jako „přetékající metla“; je to moc ve čtyřicátém verši jedenácté kapitoly Danielovy, která „se přivalí a přežene“. Po pošlapávání Jeruzaléma, jež začalo Babylónem a pokračovalo železným národem, který mluvil temnými výroky, jak jej v Deuteronomiu představuje Mojžiš, následovalo papežství. Až do konce pošlapávání byla „zpustošení“ „ustanovena“. Ve dvacátém sedmém verši Kristus potvrzuje smlouvu s mnohými na jeden týden. Uprostřed onoho týdne měl pozemský obětní systém ustát, neboť Kristus započal svou velekněžskou službu ve svatyni v nebi. Kvůli neposlušnosti Židů během doby milosti, která jim byla odměřena, měla být svatyně i město znovu zpustošeny.

Verš praví: „a pro rozšíření ohavností učiní ji pustou, až do dovršení, a to, což jest ustanoveno, bude vylito na zpustošené.“ Když Židé konečně naplnili číši svého zkušebního času až po okraj, měly město i svatyně zůstat zpustošené až do konce války. Při „dovršení“ pošlapávání roku 1798 bylo „ustanoveno“, že papežství obdrží smrtelnou ránu. Poté měly být město i svatyně obnoveny a znovu vystavěny, jak to bylo předobrazeno, když Židé vyšli z doslovného Babylona na základě tří dekretů.

Až do dovršení té války měl být Jeruzalém pošlapáván papežskou mocí. Prorockým obdobím, která tvoří jednotlivá období v rámci dvou tisíc tří set let, lze správně porozumět jedině tehdy, je-li v souvislosti s viděním o obnovení svatyně a zástupu pochopen vztah vidění o pošlapávání sedmdesáti let. Odmítnout vidění o rozptýlení Mojžišova prokletí znamená odmítnout vidění o shromáždění. Vidění sedmdesáti let je viděním rozptýlení. Vidění dvou tisíc tří set let je viděním shromáždění. Vidění sedmdesáti let je viděním „chazon“ rozptýlení a vidění dvou tisíc tří set let je viděním „mareh“ shromáždění.

Co tedy Bůh spojil, člověk nerozlučuj. Marek 10,9.

Obě vidění byla prorocky spojena dohromady a odmítnout jedno znamená odmítnout obě. Tato skutečnost ukazuje, že navzdory tomu, že adventismus tvrdí, že zastává proroctví o dvou tisících třech stech letech, odmítl ústřední pilíř adventismu stejně jistě, jako v roce 1863 odmítl „sedm časů“. Nevyznávali snad Židé, že zachovávají Boží zákon? Nevyznával snad starověký Izrael, že očekává Mesiáše? Vyznání neznámá nic, pokud se nedrží Božího slova.

Millerité nakonec určili 22. říjen 1844 jako ukončení období dvou tisíc tří set dnů, avšak jejich porozumění bylo omezené. Teprve po velkém zklamání přišlo světlo ohledně nebeské svatyně a Kristova zjevení se v nejsvětější svatyni v onen den. Teprve po tomto datu spatřili poselství třetího anděla a Boží zákon.

Pán zamýšlel rozhojnit prorocké světlo spojené s dva tisíce tři sta lety a roku 1856 otevřel dveře dalšímu světlu; během následujících sedmi let adventismus tyto dveře uzavřel. Teprve po 11. září 2001 Pán znovu přivedl studenty proroctví k článkům Hirama Edsona a světlo „sedmi časů“ začalo opět narůstat.

Tím, že adventismus odmítl vidět vztah mezi proroctvím o dvou tisících třech stech letech a proroctvím o dvou tisících pěti stech dvaceti letech, dospěl k chápání 22. října 1844 způsobem omezeným a neúplným.

Jakmile S. S. Snow pevně stanovil datum ukřižování, bylo určeno datum 22. října 1844.

Vězte tedy a rozumějte, že od vydání příkazu k obnovení a vybudování Jeruzaléma až k Mesiáši, Knížeti, uplyne sedm týdnů a šedesát dva týdny; prostranství bude znovu vystavěno i hradba, a to v časech soužení. A po šedesáti dvou týdnech bude Mesiáš vyhlazen, avšak ne pro sebe; a lid knížete, který přijde, zničí město i svatyni; a jeho konec přijde jako povodeň a až do konce války jsou určena zpuštění. A on potvrdí smlouvu s mnohými na jeden týden; uprostřed týdne dá přestat oběti i obětnímu daru a pro rozšíření ohavností učiní ji pustou, a to až do dovršení; a to, co je určeno, bude vylito na zpuštění. Daniel 9,25–27.

Millerité rozpoznali správné datum ukřižování a poté byl určen konec období dvou tisíc tří set let. Také bylo rozpoznáno „vytátní Mesiáše“ „v polovici týdne“, v němž Kristus potvrdil „smlouvu“, protože Židé naplnili až po okraj číši svého zkušebního času, jak je to znázorněno „rozprostřením ohavností“. Kříž se stal historickým mezníkem, který byl nezbytný pro rozpoznání poselství Půlnočního volání.

Navzdory světlu obsaženému ve verších, které vyvolaly tak mocný projev Boží moci, millerité nikdy nedospěli k porozumění těch veršů, jež bylo znázorněno Danielovou touhou pochopit vztah mezi oběma viděními. Týden, v němž Kristus potvrdil smlouvu, byl rozdělen na dvě období, která sestra Whiteová později označila za znázorňující Kristovu osobní službu trvající tři a půl roku, následovanou jeho službou, jak byla představena učedníky. Viděli, že historický mezník kříže se stal kotevním bodem pro určení data 22. října 1844, avšak neviděli, že zároveň představoval i střed dvou totožných období o délce tři a půl roku, a tudíž představoval „sedm časů“, které Bůh skrze Mojžíše nazval „rozepří své smlouvy“.

I já budu jednat proti vám a ještě vás sedmkrát potrestám za vaše hříchy. A uvedu na vás meč, který vykoná pomstu za porušení mé smlouvy; a když se shromáždíte ve svých městech, sešlu mezi vás mor, a budete vydáni do ruky nepřitele. Leviticus 26:24, 25.

Když Kristus potvrzoval smlouvu s mnohými, šlo o smlouvu, kvůli níž vedl spor s neposlušnými Židy. „Spor o jeho smlouvu“ začal roku 723 př. Kr., když Asyřané odvedli severní království do zajetí, a po dobu tisíce dvou set šedesáti prorockých dnů pohanství pošlapávalo doslovný Izrael. Po

tomto pošlapávání pak následovalo dalších tisíc dvě stě šedesát prorockých dnů, kdy papežství pošlapávalo duchovní Izrael.

Prorocký týden, v němž Kristus potvrdil smlouvu jako naplnění vidění o dvou tisících třech stech letech, zároveň představoval i vidění o dvou tisících pěti stech dvaceti letech. Millerité rozpoznali z proroctví o dvou tisících třech stech letech natolik, aby správně hlásali poselství Půlnočního volání, avšak rozhodli se odmítnout část světla, které mělo zprostředkovat Gabrielovo vyložení v deváté kapitole.

Gabriel poučil Daniele, aby správně rozlišil (v mysli oddělil) tato dvě vidění, vyjádřená jako „věc“ a „vidění“, a v naplnění této rady nás sestra Whiteová informuje, že právě to bylo břemenem Danielovým, když se snažil porozumět vztahu mezi sedmdesáti týdny (symbolem „sedmi časů“) a dvěma tisíci třemi sty lety.

Odmítnutí „sedmi časů“ ze strany adventismu jej postavilo do postavení, v němž nemohl porozumět tomu, že první období čtyř set devadesáti let, které bylo odděleno od dvou tisíc tří set let, představovalo vzpouru proti smlouvě, kterou Mojžíš označuje jako „spor o jeho smlouvu“.

Bylo jim také zabráněno rozpoznat, že ukřižování uprostřed týdne učinilo víc než jen to, že určilo datum, neboť označilo samotný střed Kristovy pře s neposlušností Izraele krví smlouvy. Byli slepí k tomu, že krev, která byla na kříži prolita za mnohé a která potvrzovala jeho smlouvu, zároveň potvrzovala i smlouvu předloženou v Leviticu dvacet pět a dvacet šest.

Starověký Izrael na sebe vzal smlouvu, přičemž ji vymezil svým prohlášením: „že vše, co Hospodin řekl, budeme činit“, aniž si byl vůbec vědom toho, že smlouva, kterou Kristus nabízel, vyžadovala, aby jeho zákon byl vepsán do srdce. Jejich farizejská definice podmínek smlouvy jim zabránila porozumět pravé smlouvě a přijmout ji.

Novodobý Izrael vymezil krev kříže uprostřed týdne takovým způsobem, který působí u novodobého Izraele tutéž slepotu, jaká spočívala na starověkém Izraeli, když odmítl Mesiáše a prohlásil, že nemá jiného krále než Caesara.

Současný Izrael je slepý k tomu, že dějiny, které Gabriel nastínil Danielovi, zahrnují nejen potvrzení smlouvy, ale také rozptýlení, jež dopadá na ty, kdo tuto smlouvu odmítají; neboť verše ukazují, že pohanský Řím (kníže, které mělo přijít) zničí město i svatyni a že až do konce války (která pošlapávala svatyni i zástup) byla určena „zpustošení“, v množném čísle.

V dějinách, v nichž Kristus prolil svou krev, aby potvrdil smlouvu s mnohými, jsou výslovně ztotožněny dvě zpustošující mocnosti, totiž pohanský a papežský Řím. Krev prolitá na kříži je tím, co Kristus vnáší do nebeské svatyně, a je symbolem Jeho díla, znázorněného viděním „mareh“ o dvou tisících třech stech letech. Tyto dějiny jsou vetkány do dějin vidění „chazon“ o dvou tisících pěti stech a dvaceti letech, jak je představují dvě zpustošující mocnosti, které měly pošlapávat svatyni i zástup.

Pravdy, které byly v Millerově snu znázorněny jako drahokamy, zářily jasně jako slunce, avšak byly neúplné. V posledních dnech, když bude Půlnoční volání zopakováno do posledního písmene,

budou právě tyto drahokamy vloženy „Mužem se smetáčkem na prach“ do nové, větší schránky, a tehdy zazáří desetkrát jasněji, než zářily původně. Stávají se zkouškou poselství závěrečného Půlnočního volání. Tyto drahokamy byly dvěma svědky, předpověděnými Habakukem, výslovně označeny jako tabulky. Když jsou dvě tabulky průkopnických map z let 1843 a 1850 položeny jedna na druhou „řádek na řádek“, jsou Millerovy drahokamy výslovně určeny, a tím tyto drahokamy představují poselství závěrečného Půlnočního volání.

Většina pravd na obou tabulích znázorňuje proroctví, která se naplnila před rokem 1844, jako je například určení šelem ze sedmé a osmé kapitoly Daniela. Je zde znázorněn obraz z druhé kapitoly Daniela. Je zde přítomna argumentace o tom, zda je to Řím, či Antiochos Epifanés, kdo ustavuje vidění. Je zde první zklamání i prodlévání času z Abakuka a deseti panen. Je zde příchod třetího anděla, stejně jako nebeská svatyně. Je zde „každodenní“ jako symbol pohanství. A ovšem jsou zde i tři běda islámu. Jsou-li tabule vzaty dohromady, představují znázornění „rozmnožení poznání“, k němuž dochází, když Lev z pokolení Judova odpečetí prorockou pravdu.

Když uzavíráme naše zkoumání vidění řeky Ulai jako symbolu prorockého poznání, které bylo odpečetěno v době konce roku 1798 a rozmnožilo se, aby tvořilo klenoty v nové, větší skřínce ze snu Williama Millera, znovu se vrátíme k milleritským pravdám, které byly v jejich dějinách neúplné. Některé zůstaly neúplné vzhledem k době, v níž millerité žili, a jiné zůstaly neúplné následkem neposlušnosti těch, kdo odmítli držet krok s postupujícím světlem třetího anděla.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.

„Ti, které Bůh poslal s poselstvím, jsou jen lidé; jaký je však charakter poselství, které nesou? Odvážíte se odvrátit se od varování nebo je zlehčovat, protože se vás Bůh neporadil o tom, co by bylo vhodnější? Bůh povolává muže, kteří budou mluvit, kteří budou hlasitě volat a nebudou šetřit. Bůh povolal své posly, aby vykonali jeho dílo pro tuto dobu. Někteří se odvrátili od poselství Kristovy spravedlnosti, aby kritizovali muže a jejich nedostatky, protože nehlásají poselství pravdy se vši žádoucí milostí a vybroušeností. Mají příliš mnoho horlivosti, jsou příliš vážní, mluví s přílišnou rozhodností, a tak je poselství, které by mnohým unaveným a utlačeným duším přineslo uzdravení, život a útěchu, do jisté míry vylučováno; neboť právě v té míře, v jaké lidé vlivu uzavírají svá vlastní srdce a stavějí svou vlastní vůli do odporu proti tomu, co Bůh řekl, budou usilovat o to, aby odňali paprsek světla těm, kdo po světle a oživující moci toužili a modlili se za ně. Kristus zaznamenal všechny tvrdé, pyšné a posměšné řeči pronesené proti svým služebníkům, jako by byly proneseny proti němu samému.“

„Poselství třetího anděla nebude pochopeno; světlo, které svou slávou ozáří zemi, bude těmi, kdo odmítají kráčet v jeho postupující slávě, nazváno falešným světlem. Dílo, které mohlo být vykonáno, zůstane vinou odmítačů pravdy pro jejich nevěru nevykonáno. Naléhavě vás prosíme, vy, kteří se stavíte proti světlu pravdy, ustupte z cesty Božímu lidu. Nechte světlo seslané z nebe zazářit na ně v jasných a stálých paprscích. Bůh vás, k nimž toto světlo přišlo, činí odpovědnými za to, jak s ním nakládáte. Ti, kdo nebudou naslouchat, ponosou odpovědnost; neboť pravda jim byla přinesena na dosah, avšak oni pohrdli svými příležitostmi a výsadami. K Božímu lidu byla poslána poselství nesoucí božská pověřující znamení; byla představena sláva, velebnost a spravedlnost Kristova, plná dobroty a pravdy; mezi námi byla

vyložena plnost Božství v Ježíši Kristu v kráse a půvabu, aby přitáhla všechny, jejichž srdce nebyla uzavřena předsudkem. Víme, že Bůh mezi námi působil. Viděli jsme duše, jak se odvracejí od hříchu ke spravedlnosti. Viděli jsme, jak se v srdcích zkroušených obnovuje víra. Budeme jako malomocní, kteří byli očištěni, odešli svou cestou a jen jeden se vrátil, aby vzdal Bohu slávu? Raději vypravujme o jeho dobrotě a chvalme Boha srdcem, perem i hlasem.“
Review and Herald, 27. května 1890.